

[Kai Moltke.]

at nedskære udgifterne ved den øjeblikkelige boligproduktion, nedskære dem fundamentalt og radikalt. Det vil igen sige, at man erkender, at vi ikke længere har råd til i realkredit, stadig væk, at have de store jordværdier som en fast og voksende bestanddel af byggeriets finansiering. Man må bringe jordprisen og derved omkostningerne ned.

Den tredje udvej ligger i decentraliseringen. Hele diskussionen om forureningen og alle de andre problemer kan fornuftige mennesker kun have én ting at sige om: koncentrationen her i landet om nogle få storbyer må standses. Både produktionskræfter og institutioner må i højere grad flyttes til andre områder af landet og i første række til arbejdsløshedsøerne. Jeg ved udmærket godt, at der sidder mange mennesker her i salen, som siger, at det skulle have været gjort for længe siden. Men så snart man når frem til et praktisk spørgsmål, hvad sker der så? Hvor anbringer vi vore universiteter og højere læreanstalter? Dem bygger vi på Vestamager, dem bygger vi i Roskilde med det resultat, at København efter at have bredt sig mod nord yderligere bliver et sammenhængende byområde med både Roskilde og Køge, mens vi samtidig har arbejdsløshedsøerne ude omkring.

Jeg skal med glæde give afkald på at påpege færdige løsninger. Når regeringen ikke har præsenteret sådanne på blot de vigtigste punkter, kan vi menige medlemmer af folketinget heller ikke være i stand til det. Men jeg tror som sagt ud fra disse praktiske eksempler, at man skulle finde frem til at beskæftige sig med fremtiden i stedet for at fortsætte eksamensrepetitionen her som afslutning på folketingets virksomhed.

Lene Bro: Før man kom ind i det høje ting, så man altid hen til denne debat, fordi man vidste, at her ville også de menige medlemmer få en chance for at komme med deres bedømmelse af det arbejde, der har været gjort i det forgangne år.

Jeg har også selv forsøgt at gøre status, og som nyt medlem må min status ende ud i én stor undren. Her gik vi ind og ville gøre et stort stykke arbejde. Vi gjorde et meget stort forarbejde til de ting, vi som opposition, men en stor opposition, mente der var

saglig baggrund for at få frem til debat. Vi arbejdede hårdt i udvalgene for derefter at få at vide, at det var muligt med forretningsordenen i hånden og eventuelle uskrevne aftaler mellem tingets medlemmer, før vi andre kom herind, at forhindre, at en anden behandling fandt sted i denne sal. Jeg mener ikke, det kan tjene folkestyret, at den slags ting sker, og jeg står fuldstændig uforstående over for, at en regering, der ved, at den er på vej ud i en valgkamp, tør tilsidesætte så stort et mindretal, som den har tilladt sig at tilsidesætte i hvert fald i 3 sager på den sidste måned. Den har gjort det med lønmodtagergarantifonden. Den har gjort det med investeringsudvalget for egnsudviklingen. Den har sidst gjort det, hvor jeg mærkede det mest på min krop: i adoptionssagen.

Nu vel, man kan sige, at man har et flertal for at bruge det, og jeg kunne forstå, hvis man brugte det, når det drejede sig om store, principielle debatter. Men jeg begriber ikke, at man vil nedværdige sig til at bruge det, når det drejer sig om rent menneskelige problemer. Jeg synes godt, regeringen kunne have vist det storsind — og der var da også et par stykker, der forstod, hvad det drejede sig om — at tale hen over denne midterlinje. Jeg finder det meget, meget beklageligt.

Når min politiske ordfører i dag bruger ordet „skinforhandlinger“, er det den største sandhed, der næsten er sagt om dette års forhandlinger. Vi kan ikke være det bekendt. Der er af hr. Poul Dam talt om „handlingshæmmet regering“. Det synes jeg nu ikke rigtig den er. Men jeg mener, den er handlingsangst, og jeg synes, det er dårligt gjort mod det folkestyre, som vi taler så højt om, og som vi er så stolte af at vi er tilhængere af. Er det virkelig et led i folkestyret, at man ikke tør lade et mindretalsforslag nå frem i salen til anden behandling, oven i købet når der er en meget stor interesse for at få løst disse problemer i hele salen? Det er under tingets værdighed.

Men jeg skal ikke belaste denne debat, som jo tydeligt bærer præg af, at tingets medlemmer ikke har fundet den lige så interessant, som jeg mente den var, før jeg kom her. Jeg begynder at forstå dem, der ikke gider sidde her hele dagen. For hvad er det, vi taler om? Der tales uafbrudt om økono-